

[Victor Pürschel.]

fattelse, at det eneste rigtige er, at Uddannelse til Soldatertjeneste alene bør ske ved Statens Foranstaltning og i det Omfang, Rigsdag og Regering fastsætter, og ikke gennem mere eller mindre private Sammenslutninger og paa Foranledning af disses Propaganda.“

Hvis dette var Synspunktet, og hvis det var et vigtigt Synspunkt, spørger man: Hvorfor har en Række af socialdemokratiske Forsvarsministre ikke blot ladet Overenskomsterne bestaa uden at sige dem op, hvad de kunde gøre, men fornyet dem? Hvorfor har socialdemokratiske Forsvarsministre fornyet Overenskomsten med disse Korps, naar de havde det Synspunkt, at det var urigtigt at have dem? Denne Begrundelse slaar derfor ikke til, medmindre man vil sige om sin egen Administration paa dette Omraade, at den ikke har været præget af det, man anser for at være rigtigt. Det er vistnok rigtigere at søge Begrundelsen andetsteds.

Jeg tillader mig at spørge, om det er rigtigt, at den højtærede Forsvarsminister ved en Diskussion i Handels- og Kontoristforeningen har sagt, at i disse Korps opdrages nazistiske Elementer. (*Forsvarsministeren* [Alsing Andersen]: Passer ikke). Det er mig refereret af en Diskussionsdeltager, som jeg har Grund til at tro paa, men hvis Ministeren er i Stand til at benægte, at det er rigtigt, staar Ministerens Ord naturligvis til Troende. Men vi kan jo tage Udtalelserne, som de er faldet her paa Rigsdagen. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalte den 30. Oktober 1936 — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til et kort Citat; Udtalelsen findes i Rigsdagstidenden Sp. 831 —:

„det Demokrati, der er taabeligt nok til at finde sig i, at dets Borgere væbner sig privat, vil ikke være værdigt til at eksistere.“

(*Afbrydelser*: Hør!). Der er nogle, som siger Hør til det.

„Erfaringerne har vist tilstrækkeligt, at tillader man Borgerne at væbne sig privat under nok saa gode Formaal, og paastaede Formaal, bliver Følgerne de blodige Spor, vi har set i disse forhen demokratiske Lande.“

Det er den samme Tankegang, der ligger bag ved det, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen i Dag udtalte, at det, man frygter, er ikke Korpsene selv, men den Brug, andre kunde gøre af dem. Hertil er at sige, at jeg tør staa inde for, at Korpsenes Ledelse aldrig vil tillade, at Korpsene

bliver brugt i indre Tjeneste. (*Rasmus Hansen*: Raft!). Jeg taler om Korpsets Ledelse, og det ærede Medlem ved, at det Navn, han nævnte nu, hører ikke til Korpsets Ledelse. (*Rasmus Hansen*: Carsten Raft!). Jeg har svaret det ærede Medlem. Dernæst dette, at Korpsene i deres Overenskomster, indsat efter deres eget Ønske, har en Bestemmelse om, at de afleverer Vaabnene i Tilfælde af indre Uroligheder. Det er Ministeriet, der bestemmer, hvornaar de skal inddrages, og Bestemmelsen er indsat efter Korpsets eget Ønske. Dernæst, at disse Korps har ingen Ammunition. Altsaa er denne Tanke intet værd.

Stort set er det, der sker i dette Øjeblik, dette, at Socialdemokratiet har en ung Fløj, som sætter sig et helt andet Maal end det, de gamle har kæmpet for, det Maal, der finder Udtryk i Ordene: „Danmark for Folket“, og i det Øjeblik da den nye Aand skal sætte sin første Blomst, sker det paa den Maade, at man siger: „Danmark for Folket“, det vil sige for en Del af Folket; der er en Del af Folket, vi ikke ønsker at have med, der er en Del, som gaar andre Veje end dem, vi anser for rigtige, og saa megen Frihed skal der være her i Landet, at de skal ikke have Lov til at gaa deres Veje!

Det er det, der sker, og det er det, der er det uendelig triste for det danske Socialdemokratiske March ind paa de nye Veje, at i det Øjeblik da det skulde vise sig, fremsætter de et Forslag, som — det er ikke for meget sagt — bærer Trællemærket.

Jeg kunde have ønsket, at der i det danske Socialdemokrati herskede en Aand som den, den svenske Statsminister har givet Udtryk for, da man diskuterede de svenske Skytteforeninger paa Rigsdagen, hvor han sagde: „Vi skal ikke gøre Skyttebevægelsen til noget Middel i nogens Haand, og jeg reagerer mod Tankegangen hos Kommunisterne. Hos dem findes de samme Hensyn, som beherskede de gamle Tidens Magthavere, som troede, at de skulde mobilisere Voldsmidler til deres Beskyttelse, og det vilde være fuldkommen urigtigt at gaa ud fra den Forudsætning, at visse Grupper i Samfundet skulde ville udnytte Skyttebevægelsen i deres Tjeneste.“ Og han siger derefter: „Det er ikke Meningen her at gøre nogen Undskyldning, men jeg vil bare forklare, at vi er kommet i den Stilling, da det er naturligt at slutte en Kamp, som ikke længer tjener noget Formaal.“

Jeg kunde have ønsket, at det danske Socialdemokrati i Dag havde vist sig i Besiddelse af den samme Storhed, som præger disse Udtalelser. Det er mit Haab,